

Městské prostředí je velmi rozmanité a je tedy možné jej zkoumat z mnoha pohledů. Na počátku své práce jsem se zamýšlela nad vztahem religiozity a životního prostředí. Náboženství nám zprostředkovává kontakt se světem, pomáhá nám plně uskutečnit náš život. Náboženství také určuje to, jakým způsobem se vztahujeme ke svému okolí, klade různá omezení nebo naopak doporučuje způsob, jakým s přírodou máme nakládat. Tam, kde lidé žijí skutečně hluboce duchovním životem, má náboženská nauka velký vliv na životní prostředí. Současný západní svět se však od intenzivního náboženského života spíše odklání a hledá jinou cestu. Přesto není správné se domnívat, že je vliv náboženství v ateisticky orientovaných zemích nízký či přímo nulový. Vztah člověka a životního prostředí je utvářen i minulostí národa. To znamená, že v Evropě se na něm podílelo výrazným způsobem křesťanství. Tento vliv přetrvává v lidech dodnes. Křesťanství sice vydělilo člověka z přírody a dalo mu nad ní moc, ovšem jen s tou podmínkou, že o ni bude náležitě pečovat. Tak vlastně náboženství stanovilo základní podmínku, za které může vztah mezi člověkem a přírodou fungovat.

Náboženstvím a filosofií je prodchnuta i architektura. Ta může mít posvátný či profánní charakter; může sloužit duchovním i světským účelům, přesto vždy čerpá z duchovního odkazu své doby. Zakoušení posvátného prostoru nám pomáhá přenést se přes všednodenní starosti a naplnit náš život hlubším smyslem. Světské prostory naopak uspokojují naše každodenní potřeby. Pro náš život je důležité, aby vznikala vyvážená místa, poskytující prostor jak pro světské, tak i sakrální stavby. V souvislosti s posvátným prostorem poznamenal architekt Frank Lloyd Wright, že takový prostor je možné vytvářet jedině tím, že navážeme na jednoduché organické tvary přírody a použijeme je i v architektuře. Organická architektura však pro Wrighta znamenala mnohem víc -oslavení Božského tvořivého principu.